

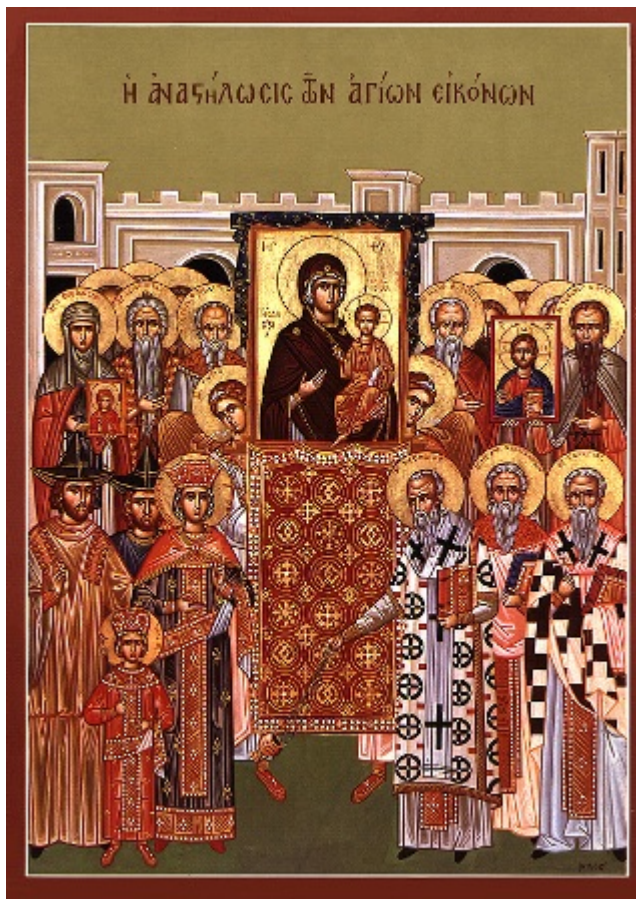
Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Γιορτάζουμε σήμερα, ὅπως κάθε χρόνο στό τέλος τῆς πρώτης ἐβδομάδας τῆς Σαρακοστῆς, τὴν Πανήγυρη καὶ τὸν Θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας. Καί πρέπει, κάθε χρόνο, νά θυμόμαστε τί σημαίνει αὐτή ἡ ἡμέρα, ὄχι μοναχά ὡς ἓνα γεγονός ἱστορικό, ἀλλά ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν προσωπική μας ζωὴ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα νά θυμηθοῦμε ὅτι ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας δέν σημαίνει τὸν θρίαμβό της στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἀποτελεῖ τὸν θρίαμβο τῆς Θείας Ἀλήθειας στὶς καρδιές ἐκείνων πού ἀνήκουν στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ πού διακηρύττουν τὴν ἀποκεκαλυμμένη ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀλήθεια, στὴν ἀκεραιότητα καὶ στὴν εὐθύτητά της.

Πρέπει σήμερα νά ευχαριστήσουμε τόν Θεό όλόψυχα πού μᾶς ἀποκάλυψε τόν ἑαυτό Του, πού ἐξοβέλισε τό σκοτάδι ἀπό τόν νοῦ καί τήν καρδιά ἑκατοντάδων ἀνθρώπων, πού Αὐτός πού εἶναι ἡ Ἀλήθεια μοιράστηκε μέ ἡμᾶς τήν γνώση τῆς τέλειαις Θεικῆς Ἀλήθειαις.

Δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε, ὅτι δέν πρόκειται ἐδῶ γιά εἰκόνες ἀπό ξύλο καί χρῶμα, ἀλλά γιά τόν Θεό πού φανερώνεται στόν κόσμο. Ὁ καθένας μας, δημιουργήθηκε κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Εἴμαστε ὅλοι ζωντανές εἰκόνες τοῦ Θεοῦ καί αὐτό τό γεγονός ἀποτελεῖ γιά μᾶς μία τεράστια εὐθύνη, γιατί μία εἰκόνα ἴσως νά μοιάσει μέ παρωδία καί νά γίνει μέσο βλασφημίας τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νά σκεφτοῦμε καί νά ἀναρωτηθοῦμε: ἀξιζοῦμε, εἴμαστε ἱκανοί νά καλούμαστε εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ; Ἐνας συγγραφέας τῆς Δύσης εἶπε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι πού συναντοῦν ἕνα Χριστιανό, θά ἔπρεπε νά τόν βλέπουν ὅπως ἕνα ὄραμα, σάν μία ἀποκάλυψη πού ποτέ πρίν δέν εἶχαν, ὅτι ἡ διαφορά ἀνάμεσα σέ ἕνα Χριστιανό καί σέ ἕναν μή Χριστιανό, εἶναι τό ἴδιο σπουδαία, ριζοσπαστική καί ἐντυπωσιακή, ὅσο διαφέρει ἕνα ἄγαλμα ἀπό ἕναν ζωντανό ἄνθρωπο. Ἐνα ἄγαλμα ἴσως νά εἶναι ὁμορφο, ἀλλά εἶναι φτιαγμένο ἀπό πέτρα ἢ ἀπό ξύλο καί εἶναι ἄψυχο. Ἐνας ἄνθρωπος, ἴσως μέ τήν πρώτη ἐντύπωση νά μήν φανερώνει ὅτι ζεῖ μία τέτοια ὁμορφιά, ἀλλά ὅσοι τόν συναντοῦν, θά πρέπει νά μποροῦν νά διακρίνουν σ' ἐκεῖνον τή λάμψη τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νά ἀναγνωρίζουν τόν ἴδιο τόν Θεό πού ἀποκαλύπτει τόν ἑαυτό Του,

μέσα από τήν ταπεινή μορφή μιᾶς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, ὅπως αὐτοί πού προσκυνοῦν εὐλαβικά μιὰ εἰκόνα, μιὰ εἰκόνα ἱερή καί εὐλογημένη ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ὅσο δέν εἴμαστε γιά τούς γύρω μας μιὰ τέτοια εἰκόνα, ἔχουμε ἀποτύχει στήν ἀποστολή μας, δέν διακηρύττουμε μέ τήν ζωή μας, τόν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας, δίνουμε ψευδῆ μαρτυρία γιά ὅσα κηρύττουμε. Καί γιά τοῦτο, ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς καί ὅλοι μαζί συνολικά φέρουμε τήν εὐθύνη, ἐπειδή ὁ κόσμος πού συναντᾷ χιλιάδες χριστιανῶν, δέν μεταστρέφεται ἀπό τό ὄραμα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἀνάμεσά τους, πού μέ τά χοϊκά, ἀλλά δοξασμένα, ἅγια σώματά τους μεταμορφώνουν τόν κόσμο.

Ὅ,τι εἶναι ἀπλά ἀληθινό γιά μᾶς, εἶναι ἀληθινό γιά τίς ἐκκλησίες μας. Ὁ Χριστός ὀνόμασε τίς ἐκκλησίες μας οἰκογένεια, μιὰ κοινότητα Χριστιανῶν πού θά γίνει ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα, ὅπου οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐνωμένοι μέσα ἀπό τήν ὀλοκληρωτική ἀγάπη, τήν αὐτοθυσία, πού εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς. Ἡ Ἐκκλησία κλήθηκε καί καλεῖται ἀκόμα νά ἀποτελέσει ἕνα σῶμα ἀνθρώπων πού τό χαρακτηρίζει ἡ σαρκωμένη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἀλίμονο, αὐτό πού συναντοῦμε σέ ὅλες τίς ἐκκλησίες μας, δέν εἶναι τό θαῦμα τῆς Θείας Ἀγάπης.

Ἀπό τήν ἀρχή, ἀλίμονο, ἡ Ἐκκλησία οἰκοδομήθηκε μέ αὐστηρό καί ἐπίσημο τρόπο, σύμφωνα μέ τήν ἱεραρχία τοῦ Κράτους. Σέ αὐτό τό σημεῖο, ἀποτύχαμε στό νά μοιάσουμε στ' ἀλήθεια στήν πρώτη κοινότητα τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Τερτιλλιανός στά κείμενά του ὑπέρ τῶν Χριστιανῶν, λέει στόν Ρωμαῖο Αὐτοκράτορα: « Ὅταν οἱ ἄνθρωποι μᾶς συναντοῦν, στέκονται καί λένε: Πόσο ἀγαπιοῦνται αὐτοί οἱ ἄνθρωποι!» Δέν ἀποτελοῦμε στό σύνολο ἕνα σῶμα ἀνθρώπων, γιά τό ὁποῖο κάποιος θά μπορούσε νά μιλήσει ἔτσι. Καί πρέπει νά μάθουμε αὐτό πού θέλει ὁ Θεός ἀπό ἐμᾶς, αὐτό πού ἦταν μιὰ φορά ἡ Ἐκκλησία: νά ξαναφτιάξουμε τίς κοινότητες, τίς ἐκκλησίες, τίς ἐνορίες, τίς ἐπισκοπές, τά πατριαρχεῖα, ὀλοκληρη τήν Ἐκκλησία, ἔτσι πού ὀλοκληρη ἡ ζωή, ἡ πραγματικότητα τῆς ζωῆς θά εἶναι ἡ πραγματικότητα τῆς ἀγάπης. Ἀλίμονο, ἀκόμα δέν τό ἔχουμε μάθει αὐτό.

Καί ἔτσι, ὅταν ἐορτάζουμε τήν γιορτή τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄς θυμόμαστε τὸ ὅτι ὁ Θεός εἶναι ὁ νικητής, τὸ ὅτι ἐμεῖς διακηρύττουμε τήν ἀλήθεια, τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ἐνσαρκωμένη καί ἀποκεκαλυμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο, καί τὸ ὅτι εἶναι μία τεράστια εὐθύνη γιά ὅλους μαζί καί γιά τόν καθένα χωριστά τὸ ὅτι δέν πρέπει νά δίνουμε ψευδῆ μαρτυρία γιά ὅσα κηρύττουμε, μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας. Ἐνας δυτικός θεολόγος εἶχε πεῖ ὅτι πιθανόν νά κηρύττουμε ὅλη τήν ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, καί ταυτόχρονα νά τήν ἀκυρώνουμε, νά τήν διαψεύδουμε μέ τήν ζωή μας, ἀποδεικνύοντας ὅτι πρόκειται γιά λόγια, καί ὄχι γιά πραγματικότητα. Πρέπει νά μετανοήσουμε γι' αὐτὴν τήν κατάσταση καί νά

αλλάξουμε. Πρέπει νά γίνουμε τέτοιοι πού οί άνθρωποι πού μάς συναντοῦν, θά βλέπουν σέ μάς τήν ἀλήθεια, τό φῶς τοῦ Θεοῦ, τήν ἀγάπη Του γιά τόν καθένα χῶρια καί γιά ὅλους μαζί. Ὅσο δέν τό κάνουμε, ὅσο δέν μετανοοῦμε, δέν μετέχουμε στόν Θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ Θεός θριάμβευσε, ὅμως ἔβαλε ἐμάς ὑπεύθυνους γιά νά θριαμβεύσει ἡ ζωή μέσα ἀπό τή δική Του δόξα γιά τό καλό ὅλου τοῦ κόσμου.

Γι' αὐτό, ἄς μάθουμε νά ζοῦμε σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο, πού εἶναι ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή, ὄχι μόνο προσωπικά, ἀλλά συνολικά καί νά οἰκοδομήσουμε κοινωνίες Χριστιανῶν πού ἀποκαλύπτουν τόν Θεὸ στόν κόσμο, ἔτσι πού ὁ κόσμος βλέποντάς μας, νά πεῖ: « Ἄς ἀναμορφώσουμε τούς θεσμούς, τίς σχέσεις μας, ἄς ἀνανεώσουμε ὅ,τι ἔχει γεράσει καί παραμένει παλιό καί ἄς γίνουμε μιὰ νέα κοινωνία, ὅπου ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, ἡ Ζωή τοῦ Θεοῦ νά μπορεῖ νά θριαμβεύσει καί νά εὐημερήσει.» Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr